

[Victor Pürschel.]

de var enstemmige paa dette Punkt — om at erklære, at de ikke ønskede at anbefale en Benaadning. Allerede dette maatte give et stærkt Indtryk af, at Nævningerne ikke paa nogen Maade syntes, at de juridiske Dommere var gaaet for vidt med den Straf, de havde ikendt. Dertil kommer det meget vigtige Moment, at den domfældte ikke vovede at appellere. Hvis man havde stillet Offentligheden over for disse Kendsgerninger, havde den dog maaske respekteret dem; det finder jeg er ganske overvejende sandsynligt.

Ministeren forsøgte at begrunde, at der her havde foreligget et Tilfælde, hvor et Indgreb var nødvendigt paa Trods af Lovens Ord, og det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard sekunderede og søgte paa ny at snakke om Paragrafdyrkelse o. s. v. Naa, det maatte han vel gøre, saaledes som Standpunktet er, hvor han forsigtigt skal tage Afstand fra det, der er sket, men alligevel godkende det. Det ærede Medlem tog jo Afstand, idet han pegede paa, at Konsekvenserne kunde blive betænkelige, men han skulde jo godkende, og saa var der vel ikke andet at gøre end at sige, at det er Paragrafdyrkelse at gøre noget andet. Naar en Mand er i en Nødssituation, skal man ikke gaa for haardt i Rette med ham, og det skal jeg heller ikke gøre med det ærede Medlem.

Men jeg maa hævde, at Ministerens hele Dokumentation fører ikke til at skabe Berettigelse. Ministeren henviste paa ny til Straffelovsparagrafferne, men det, der er det interessante ved disse Paragraffer, er, at de umiddelbart efter at have givet Regelen giver Undtagelsen, altsaa anser det for nødvendigt at nævne Undtagelsen udtrykkeligt og ikke slaar sig til Ro med, at det er et i Lovgivningen almindeligt anerkendt Princip. Dette maa opfordre til meget stor Forsigtighed med at anvende den samme Undtagelse i en anden Paragraf, hvor den ikke findes, og hvor Ministeren i samme Øjeblik, han vilde forsøge at formulere den Undtagelse, vilde støde paa uoverstigelige Vanskeligheder.

Derfor bør de Tilfælde, hvor man paa kalder Nødretten, være ganske ekstraordinære Tilfælde, og det kan jeg ikke anerkende, der her foreligger, fordi der holdes et Protestmøde i Aalborg eller Nørresundby, eller hvor det var, af nogle forvirrede Kvinder. (Afbrydelse). Om der var 5 000 eller 6 000, interesserer mig i denne Sammenhæng ganske overordentlig lidt — jeg kan ikke i Hast finde et Udtryk, der er tilstrække-

lig kraftigt for at sige, hvor lidt det interesserer mig.

Jeg er meget tilfreds med at have faaet Ministerens Udtalelse om, at det ikke var Hensigten her fra Tingets Talerstol at tildele Statsadvokaten nogen Irettesættelse. Jeg var ikke den eneste, der havde faaet det Indtryk. Jeg er meget glad ved, at den paagældende Embedsmand, der efter min Mening ingen Fejl har begaaet, bliver rehabiliteret, eller hvad man nu vil kalde det, naar Ministeren ikke har haft til Hensigt at give ham en Irettesættelse; nu er i hvert Fald Skinnet af en Irettesættelse taget bort.

Jeg vil slutte med over for Ministeren at understrege, at Ministeren ikke paa noget Punkt søgte at angribe det juridiske Ræsonnement, jeg opstillede, ikke paa eet eneste Punkt. Jeg tror, det var af gode Grunde, men det skal jeg ikke fortabe mig i, Klokkeren er mange.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen talte om, at jeg tidligere skulde have husket paa, at man ikke maa forfølge Nævningerne. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg har aldrig forfulgt Nævningerne — jeg har angrebet Institutionen. Jeg har endogsaa ofte forsvaret Nævningerne og sagt, at de blev vildledt af Sagførere. Men jeg har aldrig forsøgt at angribe Nævningernes Person, og det, som jeg spurgte om — og som jeg for Resten ikke fik Svar paa — var, om der er sket noget Angreb paa Nævningernes Person, thi det er det, der er det farlige. Dette andet med Principperne er en Ting, som maa være berettiget.

Jeg havde saa talt om de næsten værgeløse Kvinder, og deraf mente det ærede Medlem at kunne uddrage den Slutning, at saa forelaa der en Nødssituation, der nødvendigvis maatte føre til en Forandring i Svangerskabslovgivningen. Jeg benægter jo ikke, at der kan foreligge en Nødssituation, det har jeg aldrig benægtet, jeg har kun sagt, at den skal ikke løses paa den Maade, at man svækker Svangerskabslovgivningen, den skal løses paa anden Maade.

Endelig gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger over for en Udtalelse, jeg havde fremsat om, at han savnede moralsk Ret til at kræve Grundloven overholdt, fordi et tidligere kommunistisk Medlem, Munch-Petersen, i sin Tid har sagt, at Grundloven ikke bandt det kommunistiske Parti. Det ærede Medlem indvendte i og for sig intet mod dette Ræsonnement, som jo ogsaa er uimodsigeligt; han satte ind paa et helt andet Punkt, idet han sagde,